

Ето ливадитѣ! Колко радости има тукъ за дѣцата!

Подъ косата на силния работникъ трѣвата лѣга на равни редове. Хубава е на гледъ, но не е лека тази работа. Не е лека, но дѣцата не разбиратъ това. Ей го, на, Крумчо какъ радостно се търкаля по зелената трѣва и вика сестричето си и то да се потъркаля...

— Не бива да се гази сега трѣвата, забѣлѣзва по-голѣмата сестра. Нека изсъхне, ще съберемъ сѣното на купи, па тогава ще се качимъ отгорѣ и ще гледаме нашироко, като отъ върха на нѣкоя планина...

— Ехъ, че славно ще да бжде! съгласява се Крумчо. И по дѣтскитѣ лица се разлива безгрижна веселостъ...

А силната ржка на работния селякъ продължава да работи. Той чува смѣха на дѣцата и му става весело на сърцето. Работата му се струва по-лека, като знае че се труди за онѣзи, които тѣй много обича.

Далечъ кѣнти дѣтинскиятъ смѣхъ. А подъ силнитѣ удари на косача трѣвата пада на равни редове.

